

106. „Itt – veled, gyermekem!”

Bevezetésül a 146. számú éneket imádkozzuk:

Hol vagy, én szerelmes Jézus Krisztusom?

Hol talállak Téged, kegyes Megváltóm?

Adj világosságot, mert fényes vagy,

Nálad nélkül szívem igen bágyadt.

Az imaóra bevezető elcsendesülési szakaszában az Úrnak erről az üzenetéről elmélkedjünk: **„Gyermekem, én itt vagyok Veled!”** Engedjük hatni magunkra a szó erejét, hiszen az Úr szava teremtő szó! Létre is hozza azt, amit mond! Ebben az imádságos csendben próbáljuk megfigyelni, hogyan rezonál rá a lelkünk a hozzánk közelítő Úrra, Aki itt akar lenni velünk!

Bizonyára mindnyájunknak volt már olyan élménye, hogy egy tőlünk távol levő szeretett személy miatt keserű élmény járt át bennünket: „Te ott vagy, messze, én meg itt vagyok árván, nélküled!” Ezt a fájdalmas elszakítotttságot enyhíti, ha telefonon meg tudjuk találni egymást, de még inkább segít, ha az illető hazajön, és itt van velünk.

I. Az Úr eljön hozzánk!

Mai imádságunk lényege: **itt van velünk az Úr!** A Zsoltáros szavát vegyük kiinduló fohásznak: *Mutasd meg hatalmadat, és jöjj!* (Zsolt 79,3). Ahhoz ugyanis, hogy valaki messze Amerikából vagy Ausztráliából eljőjön hozzánk, sok pénz kell. Akinek van rá képessége, az megteheti az utat, de akinek nincs rá pénze – bármennyire is húzza ide a szíve – az nem tud eljönni. Az Úr azonban hatalmas és gazdag az Ő jóságában, s meghallgatja a Jézus nevében hozzá intézett kéréseinket. Ez a kérés – amellyel az Ő eljövételére vágyódunk – egész biztosan Jézus nevében való fohászkodás.

II. Hogyan jön el az Úr hozzánk?

A legszebb ószövetségi énekekben, az *Énekek énekében* a menyasszony társnőinek kórusa ezt kérdezi: *Ki az ott, aki a puszta felől erre tart, és a szerelmesére támaszkodik?* (Én 8,5). Talán úgy is lehet érteni ezt, hogy a szerelme hajtja ide, mert hiszen a Völegényről van szó, Aki jön a menyasszonyához. Ha felemeljük a tekintetünket, és társainkkal együtt szertenézünk, akkor – ahol a legnagyobb *pusztaság* van, ahol az Istennel való találkozás helye van a választott nép és a lelkek számára – ott felfedezhetjük az isteni Völegény közelítését. Jön!

– Megélhetjük a lélek örömét: Isteni Uram hajlandó eljönni hozzám!

– Megélhetjük a lélek meghatódottságát: milyen kicsiny vagyok én! De a kicsinységem ellenére mégis eljön hozzám az én hatalmas isteni Uram, lelkem Vőlegénye!

– A szívemre is szoríthatom a kezemet, ahogyan azt a vőlegényüket váró menyasszonyok szokták tenni: jelezve a befogadás készségét, szívükbe zárva a bekövetkező találkozás gyönyörűségét. Lelkünk meghatódottságát megilletődöttségnek is mondhatjuk, amely valamiképpen kifejezi, hogy az isteni Vőlegény megillette szívemet, megérintette, még ha csak onnan messziről is.

III. Mit mond társnőinek a menyasszony?

Csitt! A szerelmem! Nézzétek, Ő jön ott! (Én 2,8). Micsoda mély tartalmú szavak!

1) Először azt mondja: *Csitt*, vagyis csend legyen! Hallgasson el minden láрма, csendesüljön el minden zavaró tényező, néma csendben, áhítatban **csak a Vőlegényre figyeljünk!**

2) Másodszer a menyasszony így kiált: *A szerelmem!* Ebben az elnevezésben benne van a felismerés boldogsága, **a kizárólagosság öröme: Ő az enyém, én meg az Övé vagyok.** Hozzám jön az isteni Vőlegény! Aki azt mondhatja a másíknak: „Szerelmem!”, az ebben a megszólításban kifejezi egész lényének az odaadottságát a másik felé, illetve a közelítő szerelmes odaadottságát öfeléje. De a szerelmeseknek ez a kizárólagossága, kölcsönös egymás felé fordulása nem lehatároló, hanem mindenki más felé is kitérítő szeretet. Isteni Jegyesem és én, mi **együtt a társaink felé tudunk fordulni!** Ketten erősebbek vagyunk, mint külön-külön! Az egymás iránti szerelmünk tüzes lobogását másokkal is megoszthatjuk, ők is részesedhetnek belőle.

3) Ezért folytatja így a menyasszony: *Nézzétek!* Vagyis: „Szemléljétek ti is, társaim! Bár *Ő az enyém, én meg az Övé vagyok*, mégis **megosztom veletek a mi boldogságunkat!** Részesedjétek ebből az isteni életkapcsolatból, amelyet az én Jegyesem ajándékoz nekem.” Ahogyan egy ifjú pár házasságkötésére szívből örvendezve eljönnek a rokonok, a barátok, az ismerősök, hogy önzetlenül részt vegyenek örömükben, úgy a lélekhez közelítő Vőlegény és a mi szeretetünk önzetlen szemlélése is örömet eredményez a menyegző minden egyes résztvevőjének.

4) Negyedszer azt mondja a menyasszony: *Ő jön ott!* Amint az ember el tudja sírni magát örömeiben, úgy ez az „Ő jön el hozzám”-élmény is **az öröm könnyeit csalhatja a szemünkbe!**

IV. Jöjj el, Uram, Jézus!

Az imádkozó ember az Úr jelenlétének megélésére, a Vőlegénnyel való találkozás örömeire a menyasszony fohászzkodásával is **előkészítheti szívét: Jöjj el, Uram, Jézus!** (Jel 22,20). Vagy adventi lelkülettel kéri: „Őt küldd el szent egedből!” Akkor az Úr velünk is tudatja Izajás próféta által: *Íme, a Szűz fogan, fiút szül, és Emmánuelnek nevezi el* (Iz 7,14). *Gyermek születik, Fíú adatik nekünk, az ő vállára kerül az uralom* (Iz 9,5). A prófétával végül mi is boldogan állapítjuk meg: *Velünk az Isten!* (Iz 8,10).

1) Az angyal is így köszöntötte Máriát: *Az Úr van teveled! Fiat szülsz, Jézusnak fogod hívni. Uralkodni fog Jákob házában mindörökké* (Lk 1,28), vagyis ahogyan Izajás próféta jövendölte: *az Ő vállára kerül az uralom.* Valahányszor imádkozzuk az *Üdvözlégy, Máriát*, mindig jusson eszünkbe ez a csodálatos isteni ajándékozás: *Az Úr van teveled!* Isten ugyanis nemcsak Máriának ajándékozta magát, hanem mindnyájunknak, akik hallgatunk az angyal szavára, amellyel hírül adja, hogy *az Úr velünk is van.* Amikor e szavakat imádkozzuk: – *Az Úr van teveled* –, mindig dobbanjon meg a szívünk a jelenlét örömétől, mert *az*

Úr van mivelünk is!

2) Isten ugyanis nekünk, kicsiny teremtményeinek is mondja: *Itt vagyok veled!* (Jer 30,11). Ha az imádságban még nem tudnánk átélni jelenlétének örömét, közelségének lelket cirógató szépségét, akkor mondogassuk az Egyház imáját: *Jöjj, Szentlélek Úristen* (Ho. 259), Akinek erejéből megtestesült, jelenvalóvá lett Isten Fia a Szűz áldott méhében. De ne csak mondogassuk ezt a fohászt: *Jöjj, Szentlélek Úristen*, hanem belül, a lelkünk mélyén hittel éljük is át az Utána való vágyakozásunkat! – Ó, az ember teste is hogy tele tud lenni vágyakozással, például egy finom falat vagy a szeretett lény után! A lelkünk még inkább tele lehet vágygal a szeretetünkre leginkább méltó isteni Völegény után! Mondjuk Neki: „Vágyódom Utánad! Jöjj el!” **Engedjük, hogy ez a vágy töltse el lelkünket, túlradjon lényünk szűk határain, és elérjen a felénk közelítő isteni Völegényhez!**

Ha már ez az utána való vágyakozás is ilyen gyönyörűséges, akkor **milyen lesz a találkozás?**

V. Engedjük, hogy Urunk tekintete megnyugodjon rajtunk!

De nemcsak a mi szívünk Isten után való vágyakozását, hanem **az Ő örök vágyát is átélhetjük**, tudniillik, hogy **el akar jönni hozzánk!** Vágyódjunk az Ő szemével nézni, az Ő szíve titkát megismerni: hogyan néz és szeret minket! A Szűzanyának is ez volt az élménye: *Tekintetre méltattad alázatos szolgálóleányodat* (Lk 1,47). Ő is előreküldi a szeretetét hozzánk.

– Ahogyan kitágul a szemünk pupillája, amikor megláthatjuk a szeretett személyt, hogy minél jobban befogadjuk,

– ahogyan az orrunk kitágul, hogy jelenlétének az illatát még jobban érezhessük,

– ahogyan az arcunk mosolyra derül, hogy szeretetének csókját még jobban befogadhassuk, úgy most az imában tágítsuk ki a szívünket, hogy egészen a lelkünkbe zárhassuk Őt magát!

VI. Megélhetjük eljövetele örömét!

Lelkünk ujjong üdvözítő Istenünkben (vö. Lk 1,46), mert megtapasztalhatjuk lelkünkben jelenlétének kézzel fogható valóságát, megcirógatható közelségét!

7. Ahogyan a szeretett lény megérintésétől mintha elektromosság indukálódna bennünk, úgy **az Úr érintésétől** – amellyel a szívünket illeti – **élet fakad bennünk, az Ő szeretetélete belénk áramlik**, mert

– Ő azért teremtett, hogy ezt a szeretetét közölhesse velünk!

– egyszülött Fia által azért váltott meg, hogy a bűn miatti kontaktushiány, kapcsolat-megszakadás megszűnjön, és újra szabadon áradhasson a szeretet az Ő szívéből a mi szívünkbe, a mi szívünkéből az Ő szívébe!

– Ő azért szentelt meg, hogy belénk áradjon **ez a szeretetáramlás, a Szentlélek**. Ezért hívogathattuk: *Jöjj, Szentlélek Úristen!* Ahol Ő jelen van, ott van az Atya is és a Fiú is. Ezért mondja Jézus: „Amikor eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök nektek, aki az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, Ő tanúságot tesz rólam (Jn 15,26), vagyis tanúsítja, hogy szeretetemmel benned lakom, gyermekem, itt vagyok veled és benned!”

VII. Lelkem üdvösségéért jöttél el, Uram!

Ha a Te Deum-ban ezt imádkozzuk: „Mentésünkre közénk szálltál, szüzi méhet nem utáltál,” (Ho. 276.A) akkor magunkra vonatkoztatva is elmondhatjuk: „Az én lelkem üdvösségéért is eljöttél, és az én bűnös lelkemet sem utáltad, hanem szeretted. Azért jöttél, mert *mindörökre szeretsz* (vö. Jel 1,6). Megígérted: *Nem hagylak árván titeket, eljövök hozzátok!* (Jn 14,18). Már nem vagyok árva, akitől messze, más világba költözött az édesapja vagy az édesanyja. Nem vagyok elhagyatott jegyes, aki vőlegénye távolléte miatt szenved, hanem boldog gyermeke vagyok az én Isten-Atyámnak, Aki egészen közel jött hozzám, sőt kitüntetett azzal, hogy egyszülött Fiát, mint isteni Vőlegényt nekem ajándékozta. Ez az a békesség, amellyel Jézus ajándékozta meg tanítványait Húsvétvasárnap estéjén. *Belépett hozzájuk, és köszöntötte őket: Békesség nektek!* (Jn 20,19). Én is *meghallottam zörgetéseted, ajtót nyitottam neked, Te pedig beléptél hozzám, itt vagy velem, nekem ajándékoztad a békességet, a Te békédet.*”

VIII. Élvezzük a békességet, mellyel az Úr felüdít bennünket is!

Tiszteletreméltó Szent Béda ezt a szentírási részt: *Aki meghallja szavamat, és ajtót nyit* (Jel 3,20) in: *Homilia, 21.*, így magyarázta: „Ha meghalljuk az Úr Jézus szavát, akkor nyitunk ajtót az Ő befogadására, amikor akár rejtett, akár nyílt intéseinek szívesen szót fogadunk, és gondos munkával megtesszük azt, aminek elvégzésére felszólítást kaptunk. Betér hozzánk, hogy Ő velünk legyen, mi pedig Vele élhessünk. A választottak szívében ugyanis szeretetének kegyelmével vesz lakást, és **szüntelen jelenlétének fényével üdíti fel őket**, hogy a mennyei vágyak egyre jobban megerősödjenek bennük, és az ég felé törő tetteikkel, mint nagyon kedves eledellel táplálják Jézust” (*Homilia, 21*).

Érdemes hát *kinyitni lelkünk ajtaját* a hozzánk közelítő isteni Vőlegény előtt! Érdemes „szívesen szót fogadni Neki, mert akkor a jelenlétének fényével üdít fel!” Az iránta való vágyakozás és az iránta való szeretetből fakadó tettek pedig „nagyon kedves eledellel táplálják” a mi isteni Vőlegényünket! Élvezzük ezt a békességet, amelyet Ő ajándékozott nekünk! Őrizzük szívünkben édes jelenlétét, kitüntető szeretetét, amellyel szüntelenül mondja: „Kicsiny teremtményem, gyermekem, **itt vagyok Veled! Én mindig Veled vagyok!**”

Befejezésül a 146. számú ének 5. és 6. versszakát imádkozzuk:

Veled az én lelkem kíván lakozni,

Ahova csak fordulsz, híven követlek,

Kívüled nem óhajt senkit szeretni;

Téged, Megváltómat, szívből szeretlek.

Nálad nélkül éltem keserűség,

Add, hogy lelkem, Jézus, Téged áldjon,

Halálom után is Véled gyönyörűség.

Holtom után Véled vigadozzon.